



The Holy See

Üzenet a 2001. évi missziós világnapra

II. János Pál pápa
2001. június 3.

„Misericordias Domini in aeternum cantabo” (Zsolt 89[88],2)

Kedves Testvérek!

1. Bensőséges örömmel ünnepeltük megváltásunk Nagy Jubileumát, amely az egész Egyház számára kegyelmi idő volt. Isten irgalmassága, melyet minden hívő megtapasztalhatott, arra indít minket, hogy „evezzünk a mélyre”, hálával emlékezzünk a múltra, szeretettel éljük meg a jelent és bizakodva tekintsünk a jövő felé. Tegyük mindezt abban a meggyőződésben, hogy „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Zsid 13,8) (vö. *Novo millennio ineunte* apostoli levél, 1). Ez a reményteli jövő felé vivő lendület legyen az új évezredben az az alap, amelyre az Egyház valamennyi tevékenysége épül. Ez az az üzenet, amelyet minden katolikus hívőhöz szeretnék intézni a Missziós Világnap alkalmából, amit október 21-én ünneplünk.

2. Igen, most annak van az ideje, hogy előre nézzünk, miközben tekintetünket Jézusra szegezzük (v.ö. Zsid 12,2). A Szentlélek arra hív minket, hogy „lendüljünk a ránk váró jövő felé” (*Novo millennio ineunte* 3), így tanúskodjunk Krisztusról és valljuk meg Őt, egyúttal adjunk hálát „azokért a csodákért”, amelyeket Isten tett értünk: „*Misericordias Domini in aeternum cantabo*” (Zsolt 89[88],2) (uo. 2). Az elmúlt évi Missziós Világnap alkalmából arra emlékeztettem, hogy a missziós munka Jézus buzgó szemléléséből fakad. Lehetetlen, hogy azt a keresztényt, aki szemlélte Jézus Krisztust, ne ragadja meg az ő ragyogása (v.ö. *Vita consecrata* 14), és ne munkálkodjon azon, hogy tanúságot tegyen a Krisztusba, az ember egyetlen Üdvözítőjébe vetett hitéről.

Az Úr arcának szemlélése az Ő tanítványait arra ösztönzi, hogy korunk emberének arcát is „szemléljék”: Az Úr ugyanis azonosítja magát „a legkisebb testvérekkel” (v.ö. Mt 25,40.45). Jézusnak, az „első és legnagyobb evangelizátornak” (*Evangelii nuntiandi* 7) szemlélése minket is

evangelizátorokká alakít át. Világossá válik számunkra, hogy Ő örök életet akar adni azoknak, akiket az Atya Őrá bízott (v.ö. Jn 17,2). Isten azt akarja, hogy „minden ember üdvözljön és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim 2,4), Jézus pedig tudta, hogy az az Atya akarata, hogy más városokban is hirdesse Isten országát, mert „ez a küldetésem” (Lk 4,43).

A „legkisebb testvérek” szemlélésének azután az a gyümölcse, hogy felfedezzük: ha számunkra ismeretlen módon is, de minden ember keresi az őt teremtő és szerető Istent. Erre jöttek rá az első tanítványok is: „Uram, mindenki téged keres” (Mk 1,37). A „görögök” pedig a jövő generációk nevében így kiáltanak fel: „látni szeretnénk Jézust” (Jn 12,21). Igen, Krisztus, az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött (v.ö. Jn 1,9): minden ember Őt keresi, hogy „szinte kitapogassa” (ApCsel 17,27), mert erre érez olyan vonzást, amelynek az eredőjét maga sem ismeri pontosan. A forrás Isten szívében rejtezik, ahol egyetemes üdvözítő akarat lüktet. Isten ezen akarat tanúivá és hírnökeivé tesz minket. Ezért „mint egy új pünkösdőn” elborít minket a Szentlélek tüzevel, szeretetével és jelenlétével: „Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20).

3. A Nagy Jubileum gyümölcse az a magatartás is, amelyet az Úr kér minden kereszténytől, vagyis, hogy hittel és bizalommal tekintsen a jövőbe. Az Úr megtisztel minket azzal, hogy belénk helyezi bizalmát és szolgálatra hív minket, egyúttal megkönyörül rajtunk (v.ö. 1Tim 1,12.13). Ezt a meghívást nem egyeseknek tartja fenn, hanem mindenkinek szól a maga életállapotában. Ezzel kapcsolatban a *Novo millennio ineunte* apostoli levélben ezt írtam: Ez a szenvedély új missziós érzéket támaszt majd az Egyházban, amelyet nem lehet „szakértők” egy csoportjának fenntartani, hanem Isten népének minden tagja a saját felelőssége szerint részt vesz benne. Aki valóban találkozott Krisztussal, az nem tarthatja meg Őt magának, hanem hirdetni kell. Új apostoli lendületre van szükség, melyet *a keresztény közösségek és csoportok mindennapi elkötelezettségeként kell megélni...* Mindenkinek bizalommal kell bemutatni Krisztust. A felnőttekhez, a családokhoz, a fiatalokhoz, a gyermekekhez fordulunk anélkül, hogy valaha is véka alá rejtenénk az evangéliumi üzenet legradikálisabb követelményeit, ugyanakkor figyelembe vesszük bármely személy érzékenységével és nyelvezetével kapcsolatos elvárásait. Mindezt Pál apostol példáját követve tesszük, aki kijelentette: „Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek” (1Kor 9,22) (40).

A missziós meghívás különösen is sürgetővé válik, ha az emberiségnek arra a részére tekintünk, amelyik még nem ismeri vagy nem ismeri fel Krisztust. Igen, kedves Testvéreim, az *ad gentes*, a pogányok felé irányuló misszió ma minden eddiginél időszerűbb. Szívemben őrzöm az emberiség arcát, amelyet zarándoklásaim alkalmából szemlélhettem: Krisztus arca ez, amely visszatükröződik a szegények és a szenvedők arcán; Krisztus arca, amely azokon ragyog fel, akik úgy élnek, „mint a pásztor nélküli juhok” (Mk 6,34). Minden férfi és minden nő teljes joggal tarthat igényt arra, hogy „sok mindenre” tanítsák őket (uo.).

Saját törekénysége és elégtelensége láttán az ember – ahogy az apostol is – arra érez kísértést,

hogy „elbocsássa a népet”. Ezzel szemben éppen abban a pillanatban kell a szeretett személy arcát szemlélni, és mindenkinek meg kell hallania Jézus szavait: „Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik enni!” (v.ö. Mt 14,15; Mk 6,37). Így egyszerre találkozunk az emberi gyengeséggel és az Úr kegyelmével. A mélységesen megtapasztalt gyengeség tudatában szükségét érezzük annak, hogy hálát adjunk Istennek mindazért, amit tett és mindazért, amit kegyelméből ezután tesz értünk.

4. Ebből az alkalomból hogyan is ne emlékeznénk meg minden misszióról, papokról, szerzetesekről, szerzetesnőkről és világiakról, akik *ad vitam* (egész életükre) életük értelmévé tették az *ad gentes* (a pogányokhoz szóló) missziót? Ők létükkel „vég nélkül hirdetik az Úr kegyelmét” (Zsolt 89). Ez a „vég nélkül” nem ritkán vérük kiontását jelentette: az elmúlt évszázadban mily sokan voltak a „hit tanúi”! Az ő nagylelkű odaadásuknak is köszönhető Isten országának terjedése. Hálával és imádsággal gondolunk rájuk. Példájuk ösztönzi és megerősíti valamennyi hívőt, akik bátorságot merítenek abból, hogy látják: a „tanúknak ilyen felhője övezi” őket (Zsid 12,1). E tanúk életükkel és szavukkal minden földrészen hirdették és hirdetik az evangéliumot.

Igen, kedves Testvéreim, nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk (v.ö. ApCsel 4,20). Láttuk a Lélek munkálkodását és Isten dicsőségét, ahogy megnyilvánult a gyöngeségben (v.ö. 2Kor 12; 1Kor 1). Ma is nagyon sok férfi és nő „odaadása és áldozata által” Isten szeretetének ékes bizonyítékát adja. Tőlük kaptuk a hitet, és arra érzünk hívást, hogy mi is a Titok hirdetői és tanúi legyünk.

5. A misszió egy mindenkinek szánt *ajándék örömteli hirdetése*, amely mindenki számára nyitva áll, mindenki szabadságának legnagyobb tiszteletben tartásával: a Szeretet-Isten kinyilatkoztatásának ajándéka, aki „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda” (Jn 3,16)... Az Egyház ezért nem vonhatja ki magát a népek javára végzett missziós tevékenységből. A *missio ad gentes* elsődleges feladata továbbra is annak hirdetése, hogy az emberek Krisztusban találják meg az üdvösséget, aki „Út, Igazság és Élet” (Jn 14,6) (*Novo millennio ineunte* 56). Ez mindenkinek szóló meghívás, olyan sürgető felhívás, amelyre haladéktalanul nagylelkű választ kell adni. Indulni kell! Késlekedés nélkül el kell indulni, mint Mária, Jézus Anyja, mint a pásztorok, akiket felébresztett az angyal szólítása, vagy mint Mária Magdolna, miután találkozott a Feltámadottal. Ezen új évszázad kezdetén lépéseinknek még fürgébbeknek kell lenniük, miközben a világ útjait újból bejárjuk... A feltámadt Krisztus meghív minket, hogy újra találkozzunk vele a Felső Teremben, ahol a „hét első napjának” estjén (Jn 20,19) megjelent övéinek, hogy rájuk „lehelje” a Lélek éltető ajándékát és elindítsa őket az evangelizáció nagy kalandjára” (uo. 58).

6. Kedves Testvéreim! A misszióhoz imádságra és konkrét elköteleződésre van szükség. Oly sok mindenre van szükség ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindenhová.

Ebben az évben van 75 éve annak, hogy XI. Pius pápa elrendelte a Missziós Világnapot. A Hitterjesztés Pápai Műve azt kérte, hogy „határozzon meg egy ima- és népszerűsítő napot a missziók javára, amelyet a katolikus világban minden egyházmegyében, plébánián és intézményben ugyanazon a napon tartsanak meg... és buzdítson a missziók javára történő gyűjtésre” (*Sacra Congregazione dei Riti: Istituzione della Giornata missionaria mondiale*, 14 aprile 1926: AAS 19(1927), p. 23s). Azóta a Missziós Világnap különleges lehetőség arra, hogy az Egyház Isten egész népét emlékeztesse: a missziós megbízás változatlanul érvényben van, mivel „a küldetés minden kereszténynek szól, egyházmegyéknek és plébániáknak, egyházi intézményeknek és közösségeknek” (*Redemptoris missio* enciklika 2). Egyúttal kedvező alkalom annak kihangsúlyozására, hogy „a missziók nem csupán anyagiakat várnak, hanem osztozást a hithirdetésben és a felebaráti szeretet gyakorlásban. Minden, amit Istentől kaptunk, akár életünket vagy anyagi javainkat, nem a miénk” (uo. 81). Ez a nap azért is fontos az Egyház életében, mert „arra tanít, hogyan kell adományt adni: az eukarisztia ünneplésében, mintha Istennek adnánk, és az egész világ missziói javára” (uo.). Ez az évforduló legyen megfelelő alkalom arra, hogy átgondoljuk, milyen szükség van egy még nagyobb közös erőfeszítésre ahhoz, hogy előmozdítsuk a missziós lelkületet, és előteremtjük azokat az anyagi segélyeket, amelyekre a misszionáriusoknak szükségük van.

7. 2001. január 6-án, a Nagy Jubileum lezárása alkalmából a homíliában ezt mondtam: „Krisztustól kell újra elindulni, a Pünkösöd lendületével, megújult lelkesedéssel. Tőle elindulni mindenekelőtt azt jelenti, hogy mindennap törekszünk az életszentségre, imádságos életet élünk és hallgatjuk az Ő szavát. Tőle kell újra elindulni, hogy tanúságot tegyünk a Szeretetről” (8).

Ezért:

Indulj el Krisztustól, aki irgalomra találtál.

Indulj el Krisztustól, aki megbocsátottál, és aki bocsánatot nyertél.

Indulj el Krisztustól, aki ismered a fájdalmat és a szenvedést.

Indulj el Krisztustól, akit megkísértett a langyosság: a kegyelem éve végtelen.

Indulj el Krisztustól, az új évezred Egyháza.

Énekelj és menj! (vö. *Riti di conclusione nella Santa Messa nell'Epifania del Signore* 2001).

Mária, az Egyház Anyja, az evangelizáció Csillaga járjon velünk az úton, ahogy Pünkösöd napján is ott állt a tanítványok mellett. Bizalommal fordulunk hozzá, hogy az Ő közbenjárására az Úr adja meg nekünk a kitartás ajándékát a missziós munkában, amely az egész egyházi közösség ügye.

Ezekkel az érzésekkel eltelve mindnyájukat megáldalak.

Vatikán, 2001. június 3.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana